

ת"ד 7827/12/11 - מדינת ישראל נגד איתן לוי

02 דצמבר 2014

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה
ת"ד 7827-12-11 מדינת ישראל נ' לוי
בפני כב' השופטת בכירה אטליא וישקין
המאשימה
נגד
הנאשמים
איתן לוי

נוכחים:

ב"כ המאשימה: עו"ד גפני

ב"כ הנאשם: עו"ד גופר

הנאשם

גזר דין

הנאשם הורשע עפ"י הודאתו בכך שגרם לתאונת דרכים קשה עת נהג רכב באישון ליל (שעה 02.36) סטה לשול ימין המשיך בסטייתו ימינה לתעלה ולשדה עשבים, התהפך מספר פעמים עד שנעצר על גג הרכב.

הנאשם הסביר כי באותו יום שהה בבילוי משותף עם גיסתו וחברה ב"צימר". עובר לתאונה יצאו ה נאשם ועימו הנפגע, תומר, לקנות סיגריות.

תוצאות התאונה הינה חבלה קשה מאוד של הנוסע אשר היום בחלוף למעלה משלוש שנים מאז התאונה, עדיין מרותק לכיסא גלגלים. כמתואר בכתב האישום: נגרמו לו חבלה צווארית וקוודריפלגיה.

הנאשם סיפר על מערכת יחסים חברית עם הנפגע, לפני ואחרי התאונה. כמו כן, ס יפר כי היום עוזר בטיפול בנפגע - אשר עבר להתגורר מול ביתו.

בנוסף, הונח בפני דברו של הנפגע, אשר ביקש להקל בעונשו של הנאשם.

אשר למתחם העונש הראוי -

מתחם זה אמור לשקף חומרת האירוע - רמת רשלנות גבוהה וכן חומרת התוצאה - שנים של סבל מתמשך לנפגע ונכות צמיתה.

המתחם העונשי נע בין תקופת מאסר שהינה ברת המרה בעבודות שירות לבין מאסר למשך 10 חודשים (בין כותלי בית הסוהר). יש להפנות לרע"פ 1583/14 בעניין יאיר שמיר אישר כב' ביהמ"ש העליון, גזר עונש שכלל 8 ח' מאסר לריצוי בפועל למרות העובדה שלנאשם היתה בעיה פסיכיאטרית של ממש.

וכן עפ"ת 37505-11-11 בעניין קרני, בו מצא כב' ביהמ"ש המחוזי להתערב בגזה"ד שניתן בבימ"ש קמא, והורה כי על הנאשם לרצות עונש מאסר בפועל בין כותלי בית הסוהר וכי אין די בעונש מאסר שירוצה בדרך של עבודות שירות.

בעניינו, הונח בפניי תסקיר שירות המבחן, מטבע הדברים, שירות המבחן בוחן בראש ובראשונה אינטרס הנאשם. אף בראייה זו השתכנעה קצינת המבחן כי יש חשיבות בהטלת ענישה ממשית, מוחשית ומציבת גבולות.

סייגה קצינת המבחן המלצתה בכך שהמליצה כי עונש המאסר ירוצה בדרך של עבודות שירות.

למעשה, הסדר הטיעון אשר הונח בפני מהווה רף תחתון של מתחם הענישה.

לנאשם ותק נהיגה משנת 2003 ולחובתו הרשעות קודמות.

שמעתי דברי הנאשם בקשב רב. אני מביעה הערכתי על כי נרתם לטיפול בנפגע. במקביל, אציין כי מדברי הנאשם באוזני ומדברי רעייתו אשר הוסיפה לטיעוניו, נשארתי תחת הרושם כי הטיפול בנפגע אינו מונע מטעמים פילנטרופיים בלבד.

למעשה, השניים הדגישו בפני כי רואים בטיפול בנפגע, נימוק משמעותי המחייב לדעתם - את בית המשפט להקל בענישה.

בעניין זה, יש לשוב ולהדגיש כי ביהמ"ש מטה און לדברי הנפגע - אך אין לראות בהם חזות הכול!

כבר נפסק כי בתאונות בהם נעשתה "סולחה" בין פוגע לנפגע - סולחה זו מסדירה היחסים בין הצדדים לעריכתה אך אינה מחייבת את בית המשפט. על בית המשפט מוטלת החובה ליתן עונש "הולם" כמשמעותו בתיקון 113 לחוק העונשין, תוך שלוקח בחשבון עיקרון ההלימה.

העונש המוטל - אמור, בין השאר, להעביר מסר לנאשם עצמו וכן לשאר עוברי דרך.

בית המשפט אינו מזלזל בקשיי הקיום והפרנסה של הנאשם.

מסיבה זו - ולא בלי היסוס - אכבד הסדר הטיעון כפי המסגרת אשר הוצגה בפניי.

סוף דבר -

הריני גוזרת על הנאשם העונשים הבאים:

1. הנני גוזרת על הנאשם 14 חודשי מאסר מתוכם 6 בפועל והיתרה ע"ת שבמשך 3 שנים לא יעבור עבירה של נהיגה בזמן פסילה.

המאסר המוטל עליו ירצה בדרך של עבודות שירות. העבודות תבוצענה במתנ"ס מזכרת בתיה.

הנאשם יועסק 5 ימים בשבוע 8 שעות עבודה יומיות.

ריצוי המאסר החל מיום 4.1.2015, מועד בו על הנאשם להתייצב לריצוי עונשו כמפורט בסעיף 5 להמלצת הממונה הנמסרת בידיו.

הריני מזהירה את הנאשם כי היה ולא ירצה העבודות כנדרש, ישלח לריצוי המאסר בין כותלי בית הסוהר.

2. הריני מורה על פסילת רישיון נהיגת הנאשם למשך 3 שנים.

מימי הפסילה תנוכה התקופה בה היה שרוי בפסילה מנהלית.

3. מוטל על הנאשם תשלום קנס כספי בסך 1,800 ₪ או 30 ימי מאסר תמורתו.

הקנס ישולם תוך 120 יום.

זכות ערעור כחוק.

ניתנה והודעה היום י' כסלו תשע"ה, 02/12/2014 במעמד הנוכחים.

אטליא וישקין, שופטת בכירה

הוקלדעלדיריות אליהו